

Gill Sims

SESTERSTVO SOBOTŇAJŠIEHO SAUVIGNONU

Je čas naliať si čistého vína

Ljndeni

Sesterstvo sobotňajšieho sauvignonu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gill Sims

Sesterstvo sobotňajšieho sauvignonu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SESTERSTVO
SOBOTŇAJŠIEHO
SAUVIGNONU

Gill Sims

SESTERSTVO
SOBOTŇAJŠIEHO
SAUVIGNONU

Je čas naliať si čistého vína

Ljndeni

*Venujem Lynn, Mairi a Tanyi,
pôvodnému sesterstvu*

1

Claire zazvonil telefón, keď sa už asi pätnásť raz za týždeň hádala s Lucasom o tom, že jej je jedno, či sa paradajková omáčka POČÍTA do jeho piatich denných dávok zeleniny. Nie, NEMÔŽE si na tanieri nahradiť s láskou pripravenú zeleninu kečupom, NEMÔŽE! Lebo na tom TRVÁ a nemieni o tom ďalej diskutovať. Tabitha medzitým trepala o poníkoch, že poník je VŠETKO, po čom kedy túžila, a, samozrejme, že by sa o poníka určite starala, keby ho mala, a prosím, maminka, prosím, mohla by dostať poníka?

Claire pozrela na telefón, zatiaľ čo sa pokúšala oddane usmiať na svoje milované deti. Zhlboka sa nadýchla a nezakričala: „Samozrejme, že nemôžeš mať zasraného poníka. Vieš, koľko stoja, a presne to isté si o ‚starostlivosti‘ hovorila aj pri prekliatych morčatách, ktoré teraz ignoruješ, ty lenivá potvora!“ Namiesto toho dcére pokojne, racionálne a láskavo vysvetlila, aké vysoké výdavky a veľké záväzky poník predstavuje, nech by ho človek akokoľvek chcel – a ľúbil –, a že existuje veľký rozdiel medzi hraním sa s plyšovými poníkmi a starostlivosťou o skutočného, živého, kakajúceho, odfrkujúceho, hladného koňa. Na displeji jej mobilu sa objavila správa od Andrewa:

Prepáč, miláčik, stretnutie sa pretiahlo, musím vziať klienta na večeru, asi budem meškať, uvidíme sa, keď prídem. Ľúbim ťa xxxxx

Claire si povzdychla. Vedela, že Andrew pracuje veľmi tvrdo. Vedela, že nie je jeho chyba, že musí často pracovať dlho do noci alebo že pri práci chodí piť víno a večerať do pekných reštaurácií, zatiaľ čo ona sedí doma a dohaduje sa s jeho milovanými deťmi, aby zjedli brokolicu, a potom im sama pomáha s domácimi úlohami, kúpe ich a ukladá do postele. Niekedy však bolo ťažké necítiť odpor k tomu, že ona je vždy tá, kto sa stará o ich domáci život. Andrew sa sťažoval, aké je všetko stresujúce, ale to on jedol biftek *chateaubriand* s omáčkou *béarnaise*, a nie zemiakové čipsy pri seriáli *East Enders*. Andrew často protestoval, že by bol oveľa radšej doma a hádal sa s Tabithou a Lucasom o veľmi reálnej možnosti, že dostanú skorbut, ale Claire mala dakedy pocit, že sa to dosť ľahko hovorí, ak to v skutočnosti nemusíte robiť.

Pripomenula si však, ako vyčerpane Andrew vyzeral, keď sa konečne vrátil domov, a že sa takmer rozplakal, keď minulý rok zistil, že bude na nezrušiteľnej služobnej ceste práve na Lucasove narodeniny. Mala šťastie, že vďaka jeho dlhému pracovnému času mohla aspoň raz do týždňa vyzdvihnúť deti zo školy, večerať s nimi a podobne, namiesto toho, aby musela sama pracovať rovnako dlho. Claire sa striasla, lebo jej cherubíni opäť štebotali ako andulky, ktorým do krmiva niekto pridal speed.

„Mami, nemáš byť pri jedle na mobile!“ dovoľával sa spravodlivosti Lucas.

„Áno, mami, žiadne obrazovky pri stole! Nezabudni, že je to TVOJE pravidlo!“ pridala sa Tabitha. „Ak si na mobile ty, mala by si nám dovoliť pozeráť, čo chceme, na našich iPadoch. Si úplný pokrytec!“

„Po prvé,“ odvetila Claire, „ja vlastne nejem, však? Len vám dvom robím spoločnosť, kým sa najete. A po druhé, nie som ‚na mobile‘. Len som si čítala správu od ocka, to je všetko.“

„Čo píše?“ zaujímal sa Lucas.

„Len to, že sa zase zdrží.“

„ZASE?“ vzlykla Tabitha. „Veď on chodí vždy neskoro! Chcela som mu ukázať tabuľku, ktorú som urobila, o tom, prečo by som mala dostať poníka, že nebude príliš drahý, ako tvrdíš, mami, a ako určite budem mať čas starať sa oňho. Stavím sa, že ocko by to pochopil. Môžem zostať hore a ukázať mu ju?“

„Nie.“

„Ak zostane hore ona, zostanem hore aj ja,“ pridal sa Lucas, „inak to nie je fér! A ak ona dostane poníka, ja chcem nové plejko. A hru *Grand Theft Auto*.“

„Nikto nezostane hore. Nikto nedostane poníka. Nikto nedostane nové plejko. A po miliónty raz – rozhodne NIKTO nedostane *GTA*. Ste príliš malí a nie je to pre vás vhodná hra!“

„Toby ju má!“

„Je mi jedno, čo má Toby. Zjedz večeru!“

„Emma má u babky poníka, môžem si teda kúpiť poníka k babke?“

„Babka žije v Londýne. V byte. Kde presne by si u nej mala poníka?“

„Môžem teda dostať *Call of Duty*?“

„PRESTAŇTE ROZPRÁVAŤ A ZJEDZTE VEČERU, PROSÍM!“

„To nie je fér, stále nám hovoríš, že pri večeri nesmieme mať iPad, lebo sa máme rozprávať, a teraz nám hovoríš, aby sme boli ticho, keď sa snažíme rozprávať!“

„Kristepane,“ zamrmlala si Claire popod nos, keď otvorila chladničku, aby zistila, čo si nájde pod zub na osamelú večeru a nebude na to treba veľa úsilia, lebo sa jej nezдалo, že by malo zmysel namáhať sa s prípravou lososových filetov, ktoré kúpila pre seba a Andrewa, keďže bude sama (deti považovali akúkoľvek formu ryby, ktorá nie je obalená v strúhanke, za jedovatú a dosť

sa ohradzovali už len voči chutným domácim rybím prstom, ktoré im pripravila, pričom trvali na tom, že majú radšej rozmrazenú verziu z obchodu). Deti sa za ňou naďalej hašterili. Biele víno začínalo vyzeráť ako celkom lákavá večera. Možno si dopraje iba malý pohárik.

„Ideš si dať víno, mami? Veď vieš, že víno sa nemá piť každý večer. V škole sme sa učili o alkoholových jednotkách. To je dosť veľký pohár vína – koľko jednotiek sa doň asi zmestí?“

„Stavím sa, že vám tí bastardi nepovedali, aké mimoriadne dobré je víno na nevnímanie detského skuvíňania, čo?“ zasomrala Claire.

„Všetko je studené. Nemám to rada studené, nechcem to studené!“

„Je to STUDENÉ, lebo si sa s tým štyridsať minút hrala na tanieri, kým si blábotala o poníkoch!“ vybuchla Claire. „Keby si zjedla večeru, hneď ako som ju pred teba položila na stôl, keď bola HORÚCA, nemala by čas vychladnúť! PROSTE TO ZJEDZ!“

„Nemala by si na nás kričať, mami.“

„Je to proti našim právam. Rovnako ako to, že nás nútiš jesť zeleninu. Naše telá patria iba nám a nemôžeš nás nútiť robiť veci, ktoré nechceme. Mohli by sme ťa nahlásiť.“

„Komu? Komu ma nahlásite za zločiny proti brokolici?“

„Sociálke,“ odvetil Lucas samolúbo. „V škole k nám prišla jedna pani a povedala, aby sme nikdy nikomu nedovolili nútiť nás robiť niečo, čo je nám nepríjemné. Tieto rybie prsty vo mne vyvolávajú nepríjemné pocity. Prečo si nemôžeme dať tie mrazené? A zo zeleniny mi je zle, to je ešte horšie ako nepríjemné.“

„Alebo by sme ju mohli nahlásiť organizácii UNICEF,“ ozvala sa Tabitha ochotne. „Pamätáš si to zhromaždenie, ktoré sme mali minulý týždeň o právach dieťaťa podľa OSN? O tom,

že máme právo na rešpekt a na to, aby si niekto vypočul náš názor? Čo myslíš, ako nahlásime maminu UNICEF-u? Lebo ja rozhodne nemám pocit, že by práve teraz rešpektovala moje názory!“

„Ach, DOR... DOKELU, to je úplný NEZMYSEL!“ vyhrkla Claire. „Zelenina a domáce rybie prsty nie sú v rozpore s právami dieťaťa podľa OSN ani to nie je záležitosť hodná sociálky. PRESTAŇTE vymýšľať a ZJEDZTE VEČERU!“

„Mohli by sme založiť petíciu,“ zamyslela sa Tabitha. „Babka by ju určite podpísala. Rovnako ako starká a starký. A mohli by sme požiadať o podpis aj susedov.“

„Ako vôbec vieš, čo je petícia?“ čudovala sa Claire.

„Videla som to v *EastEnders*,“ odvetila Tabitha.

„Nemáš dovolené pozeráť *EastEnders*,“ hnevala sa Claire.

„Starkí mi to dovoľia pozeráť, keď som u nich.“

„Aha, naozaj?“ zháčila sa Claire a pomyslela si, že by sa možno mala porozprávať s rodičmi o tom, čo považuje za vhodné relácie pre svoje deti. „Len jedzte. Nebudete ma nahlasovať sociálke, UNICEF-u ani rozbiehať petíciu o nespravodlivosti, že musíte jesť zeleninu, a dávať ju podpísať susedom. Nedovolím vám ani zavolať na detskú linku.“

„Čo je detská linka?“ spýtal sa Lucas.

„Bolo to telefónne číslo, na ktoré mohli deti zavolať, ak ich doma týrali a nemali sa na koho obrátiť,“ vysvetlila Claire chvátne, keď sa Lucasovi rozžiarili oči. „Myslím, že už neexistuje,“ dodala rýchlo. „Musel si naň zavolať z pevnej linky.“ Dobre si uvedomovala Lucasov aj Tabithin zmätok z účelu pevnej linky; jediný, čo ich zmiatlo viac, bolo, keď sa im pokúšala rozprávať o telefónnych búdkach a o tom, prečo existovali. Tabitha sa raz rozrehotala, keď sa prehrabávala v škatuli s Clairinými starými vecami a hľadala kúsok odevu na prezliekanie, pričom našla starý adresár. „Ale prečo si si sem musela zapísať telefónne čísla,

mami? Prečo si si ich jednoducho nezapísala do telefónu?“ Svet bez tabletov a smartfónov bol jej deťom úplne cudzí.

Lucas si zmučene povzdychol a zahľadel sa na svoj tanier. „Asi by som dokázal dojesť večeru, keby som pritom mohol byť na iPade,“ ponúkol riešenie.

Claire pozrela na hodinky. Vyhliadka, že večera s jej deťmi bude v tomto duchu pokračovať ďalších štyridsať minút, nebola veselá.

„Fajn. Vezmite si iPady. Nie, nevypnem rodičovskú kontrolu. Nie, nemôžete si nič kúpiť. Len si zapnite netflix alebo dačo také, dobre?“

Po troch hodinách, niekoľkých hádkach, polozaplavenej kúpeľni po sprchovaní detí a záverečnej hrozbe, že ak niektoré z nich ešte raz vyjde zo svojej izby, odpojí mu internet na dobu neurčitú, sa Claire napokon zrútila na pohovku. Andrew sa nevráti domov ešte aspoň hodinu, možno dve. Claire zvažovala, čo bude robiť. Potrebovala dokončiť niečo do práce, ale úprimne povedané, teraz bola taká psychicky vyčerpaná, že sotva dokázala sledovať dej seriálu *Koruna*.

A, samozrejme, ešte ju čakala špinavá bielizeň. Vždy bolo treba prať. Claire občas napadlo, že pranie by malo byť súčasťou manželského sľubu. „Beriete si, Claire, tohto muža za svojho zákonnitého manžela, v dobrom i zlom, v bohatstve i biede, s plnými košmi bielizne i horami šatstva na žehlenie, lebo keď si vyberie košelu zo zásuvky a bude mať pocit, že „čudne smrdí“, tak ju hodí do koša na špinavú bielizeň, pretože podľa neho očividne existuje čarovná víla, ktorá príde, vyperie, zloží a znovu odloží jeho oblečenie, a okrem toho aj žehlí, takže je absolútne v poriadku, aby si vybral inú košelu, lebo v tej, ktorú si práve obliekol, je mu „príteplo“, a, áno, samozrejme, že ju „mal na sebe“, takže ju nemôže vrátiť naspäť, hoci ju „mal na sebe“ iba tri minúty, a, prirodzene,

že vždy, keď ho požiadate, aby pomohol s praním, hoci je veľmi zaneprázdnený a dôležitý, ako vám nezabúda neustále pripomínať, ihneď sa z neho stane extrémne neschopný úbožiak, ktorý vás zavolá, aby vám položil nemožné a HLÚPE otázky, ktoré iba plytvajú vašim časom, takže budete mať pocit, že by ste to rýchlejšie urobili sama, a budete ho milovať a ctiť, kým vás smrť nerozdelí alebo kým ho nezadusíte kopou špinavých uterákov?“

Claire unavene triedila tmavú bielizeň od bielej a nadávala popod nos, keď zistila, že hodila do práčky celú hromadu čistej bielizne, ktorú deň predtým odniesla Lucasovi do izby, lebo sa neunúval upratať si ju, keď vtom zazvonil zvonček. Claire naďalej hrozivo šomrala, keď pochodovala k dverám, aby odbila svedkov Jehovových, chuligánov alebo kohokoľvek, kto má tú drzosť zazvoniť o deviatej večer na ich zvonček. Otvorila dvere s pripravenou tirádou a namiesto toho sa rozžiarila radosťou, lebo pred nimi stála Emily a oháňala sa fľašou.

„Ems! Čo tu robíš?“

„TETA EMILY!!!“ zrevali Lucas a Tabitha a zbehli po schodoch. „Môžeme zostať hore, keď je tu teta Emily?“

„Nie!“ vyštekla Claire.

„PROSÍM, teta Emily!“ prosíkala Tabitha.

„Áno, to nie je fér! Teta Emily je moja krstná mama. Určite by si mi mala dovoliť zostať hore,“ namietol Lucas.

„Dnes nie, deti!“ odvetila Emily veselo. „Je neskoro a ja som sa prišla porozprávať s vašou mamou. Čo keby som vás oboch rýchlo uložila späť do postele a nabudúce, keď prídem, si dáme maratón *Človeče, nehnevaj sa?* Čo poviete?“

Deti, ktoré by sa s Claire hádali ešte najmenej dvadsať minút, okamžite súhlasili s Emilinou ponukou a zamierili späť nahor do svojich izieb. O päť minút neskôr už bola Emily dole v kuchyni.

„Takže?“ ozvala sa Claire.

„Mám za sebou ďalšie posraté rande a opäť som z neho odišla skôr. Zdá sa, že sa to stáva zvykom,“ hlesla Emily. „Kde je vývrтка, Claire? Nie je v zásuvke.“

„Bože, neviem. Andrew ju asi premiestnil,“ vzdychla Claire, keď sa Emily začala prehrabávať v zásuvkách a potom víťazoslávne vybrala vývrtku a rýchlo otvorila fľašu – bolo to trochu kvalitnejšie víno, než na aké bola Claire zvyknutá, všimla si s potešením.

„Tak čo sa stalo?“ opýtala sa Claire a vytiahla dva poháre.

„Všetci muži sú prasce!“ vyhlásila Emily veselo. „Len dva poháre? Chápem to správne, že lady Di sa opäť nezúčastní?“

„Večera s klientom.“ Claire však s prekvapením zistila, že teraz, keď je tu Emily, jej ani trochu neprekáža, že Andrew je preč; vlastne bola skôr rada, lebo Andrewa ich priateľstvo zvyčajne dráždilo a nikdy sa nepreniesol cez to, ako raz v opitosti vyhlásil, že „v tomto manželstve sú traja“, čo viedlo k tomu, že ho Emily odvtedy prezývala lady Di. A to celej záležitosti veľmi nepomohlo.

„Ach. Zaneprázdnené a dôležité večere s klientmi.“ Emily múdro prikývla. „No aj tak by som radšej brala lady Di a jeho večere s klientmi namiesto ďalšieho večera v spoločnosti Edgara, ktorý ma najprv unudí svojimi rečami a potom sa na mňa vrhne.“

„Ďalší Edgar?“ opýtala sa Claire zdesene.

„Áno. Bože, aké sme boli v pätnástich naivné, Claire, keď ma Edgar Trewarren požiadal o tanec na vianočnom plese a len ma obchytkával nechutnými spotenými dlaňami. Vôbec sme netušili, koľko takých ako on sa potuluje po svete. Začínam si myslieť, že jediní slobodní muži sú teraz Edgarovia. Vlastne už len čakám, kedy sám Edgar Trewarren prejde pri pohľade na môj profil prstom doprava a pošle mi fotku svojho vtáka.“

„Neboj sa, je ženatý,“ utešovala ju Claire. „Vzal si nejakú veľmi jednoduchú ženu, nosí veľa oblečenia značky Boden.“

„Ako to vieš?“

„Andrew má veľa večerí s klientmi. Nudím sa. Sledujem ľudí na facebooku.“

„Musela si sa veľmi nudiť, keď si vypátrala Edgara Trewarrena!“

„Áno, nudila som sa. Už mi nezostal nik iný a chcela som vidieť, o koľko sa stal vekom neatraktívnejší. Odpoveď znie: o dosť.“

„Fuj.“ Emily sa striasla. „Chcela som povedať: ‚Ukáž mi ho‘, ale myslím, že ho nechcem vidieť. Tie spotené dlane ma stále prenasledujú v nočných morách. Zanechal spotené odtlačky na mojich obľúbených bordových taftových šatách! Vďaka bohu, že mi ich tvoja mama upravila zatváracími špendlíkmi príliš natesno na to, aby zanechal stopy potu aj niekde inde! Pozerala si si v poslednom čase profil niekoho zaujímavého?“

„Predsedníčka triedy Hattie má na facebooku zapnuté nastavenia súkromia, ale na twitteri si aktualizuje status podľa toho, v akej najnovšej veľmi dôležitej spoločnosti je akurát veľmi dôležitá. A sem-tam sledujem Mirandu Johnsonovú, ale o tom vieš. Som chorobne fascinovaná tým, aká je neznesiteľne samolúba s jej ratolesťami ako z hororu *Kukuríčné deti* a prácou ‚mamička na plný úväzok‘. Uvažujú o tom, že si zaobstarajú poníka, vieš? Väčšina ľudí je však nudná a má zamknutý profil, čo je jednoducho neslušné. Predpokladám, že Miranda to nespravila, lebo aktívne chce, aby všetci videli, aký je jej život samolúbo dokonaly. Rovnako ako v škole, keď na záchodoch spravila obrovskú scénu, že je tučná, lebo si myslela, že na sebe zazrela trochu celulitídy, a všetci sa museli zhromaždiť a ubezpečiť ju, že nie je. Tá prekliata mrcha vedela, že je dokonalá, len chcela, aby sa všetci ostatní cítili menejcenní. Niežeby som bola stále zatrpknutá alebo čo,“ povzdychla si Claire.

„Ach nie, ani ja!“ zasmiala sa Emily. „Úplne som jej odpustila, že sa na plese na svätého Vavrinca bozkávala s Petrom Walkerom.“

Úplne. Samozrejme, že sa nikdy netrápim myšlienkami, že keby sme nepili vodku z plechoviek koly na záchodoch, možno by sa k nemu Miranda nedostala prvá a potom by sme s Petrom boli detskej lásky, vydala by som sa zaňho a teraz by som žila na farme so šiestimi deťmi a stádom kôz.“

„Kôz?“

„Áno, kôz. *Heidi* bola veľmi dôležitou súčasťou môjho detstva!“

„Prečo hovoríš o kozách?“ dožadovala sa odpovede Tabitha, ktorá sa nečujne vkradla do miestnosti. Claire dúfala, že tam nestála pridlho, kým si ju všimli.

„DO POSTELE!“ skríkla Emily autoritatívne, skôr ako Claire stihla zareagovať. „Inak nebudeš môcť hrať *Človeče, nehnevaj sa* s Lucasom a so mnou! A to platí aj v prípade, ak ťa tu dnes večer ešte raz uvidím.“

Na Clairin údiv si Tabitha len mučenícky povzdychla a so smutným: „Dobre, dobrú noc, teta Emily, dobrú noc, mami,“ sa odvliekla späť do postele.

„Ako to robíš?“ čudovala sa Claire. „Nebyť teba, hádala by sa so mnou o pití vody, príšerách pod posteľou a naozaj dôležitých veciach, ktoré má na srdci, najmenej polhodinu!“

„Je to pre ňu nové. Nie som jej matka, takže nie je ani zďaleka taká zábava liezť mi na nervy. A teraz sa prestaňme baviť o mojom posratom milostnom živote a o tom, že Miranda je stále prvotriedna mrcha. Čo máš nové ty? Mám pocit, akoby sme sa nevideli celú večnosť!“

O dve hodiny neskôr, po tom, čo spolu napravili svet, si Claire poriadne zanadávala na rôzne Andrewove nedostatky, Emily si zanariekala nad tým, že pravdepodobne zomrie sama v pivnici obklopená sedemnástimi mačkami, ktoré si adoptuje, aby jej robili spoločnosť v osamelej starobe („Máš krásny byt, nebudeš

žiť v suteréne,“ utešovala ju Claire), a po obnovení ich dohody, že ak Andrew zomrie prvý a Emily bude stále slobodná, budú mať spoločnú domácnosť ako v mini rekonštrukcii seriálu *The Golden Girls*, sa Claire cítila o niečo lepšie, keď počula Andrewov kľúč zaštrkotať v zámke. Niekedy si človek potreboval len zanádať a dostať veci zo seba. Andrew bol síce kretén, ale bol to jej kretén a tešilo ju, že je konečne doma.

„To je signál pre mňa, aby som odišla, kým sa lady Di nerozčúli,“ zachichotala sa Emily. Claire si narýchlo prešla rukou po vlasoch, aby sa ich pokúsila upraviť, a skontrolovala, či nemá okolo úst stopy od červeného vína pripomínajúce krv, a spolu mu vyšli v ústrety do predsieni.

„Ahoj, zlatko!“ pozdravila ho veselo.

Andrew sa prehrabával poštou. „Ahoj,“ zavrčal, roztrhal obálky a odhodil ich nabok.

„Čau, Andrew!“ usmiala sa naňho Emily.

„Emily.“ Prekvapene zdvihol zrak. „Čo tu robíš? Claire nespomínala, že prídeš.“

„Prekvapenie! Len som sa tu zastavila cestou domov z ďalšieho hrozného rande.“

„Čo si robila na rande?“ Andrew sa zatváril patrične prekvapene.

„Andrew!“ zahriakla ho Claire. „Nebud' taký neslušný!“

„Dobre, dobre, prepáč, Emily! Kriste, toto je všetko nevyžiadaná pošta!“ Andrew vzdychol, pozbieral obálky a letáky a zamieril do kuchyne, aby ich vyhodil do koša.

Claire sa narýchlo rozlúčila s Emily, ospravedlnila sa za Andrewovu hrubosť a nasledovala ho do kuchyne, aby vybrala kôpku obálok z odpadkového koša a hodila ich do koša na papier.

„Miláčik, prosím ťa, skús si zapamätať, že papier sa dá recyklovať a nepatrí do koša na komunál.“

„Áno, áno, prepáč! Musíme zachrániť planétu, inak ma budú deti otravovať s ľadovými medvedmi. Vďaka Bohu, že ťa mám, Claire. Nikdy sa neviem zorientovať v tej prekliatej recyklácii a v tom, čo patrí do ktorého koša.“

„Dáš si niečo na jedenie?“

„Nie, hovoril som ti, bol som s klientom, mal som nechutne bohatú večeru. Vieš, ako to chodí – radi naplno využívajú to, že za nich platím, ale nechcú vyzeráť nenásytne, keď si objedajú kaviár a biftek a ja si dám šalát, takže si musím dať niečo výdatné aj ja. Asi ma bude celú noc bolieť brucho, doriti.“

„Chudáčik,“ poznamenala Claire sarkasticky. „Musí to byť pre teba strašne ťažké!“

„Vlastne je. Nie je to žiadna zábava, Claire, je to práca a som úplne zničený.“

„To ti verím, máš za sebou dlhý deň.“ Keďže Claire sa na Andrewa pošťazovala Emily, teraz k nemu cítila oveľa väčšie sympatie ako zvyčajne. „Čo si mal? Paštétu z husacej pečene a *filet mignon*?“

„Vlastne som mal údeného lososa a jahňacie rebierka. Musím povedať, že to bolo veľmi dobré. Ale áno, mám za sebou dlhý deň a teraz som vyčerpaný, ani nevieš ako.“

Clairin súcit mierne opadol, keď si uvedomila kontrast medzi svojou a Andrewovou večerou, a nepomohlo tomu ani konštatovanie, že nemôže pochopiť, čo je pravá únava.

„Bože. Chápeš, že to musí byť úmorné, sedieť tam a jesť. Vieš, čo som večerala ja? Studené zvyšky rybieh prstov a brokolice, za ktoré sa mi tvoje deti vyhrážali, že ma nahlásia UNICEF-u, lebo som im kázala zjesť ich. Nie si jediný človek, ktorý tvrdo pracuje, vieš? Aj ja som celý deň v práci, a keď prídem domov, musím sa venovať deťom, domácim úlohám, povinnosťam a všetkému ostatnému. A potom prídeš domov ty a hovoríš mi, aké vyčerpávajúce je piť a jesť, a ani sa neobťažuješ opýtať na môj deň.“

Andrew si povzdychol. „Toto nie je súťaž v tom, kto je unavenejší! Je mi ľúto, že som tu dnes večer nebol, aby som ti pomohol, ale zdá sa, že si sa dobre zabávala, keďže si s kamarátkou popíjala víno. A môj večer nebol vôbec jednoduchý, ako si zrejme myslíš. Doriti, nechaj ma vydýchnuť, Claire!“

Claire otvorila ústa, aby niečo odvetila, ale skôr než stihla, Andrew znovu vzdychol a dodal: „Prepáč. Nemal by som na teba štekať. Mám za sebou iba trochu ťažký deň, to je všetko, ale to nie je ospravedlnenie, aby som si to vybíjal na tebe. Mrzí ma, že som tu nebol, a mrzí ma, že ti tu vyplakávam ako debil. Pod' sem a objím ma.“

„Je všetko v poriadku?“

„Áno, všetko je v poriadku. Len klienti... sú kreténi. A pondiati vodiči Uberu tiež. Oveľa radšej by som tu bol s tebou a deťmi namiesto toho, aby som musel znášať nejakého debila na predraženej, príliš výdatnej večeri! Pozri, skočím do sprchy a potom si spolu dáme pred spaním pohár vína, dobre?“

„Dobre,“ prisvedčila Claire a vyčítala si, že naňho vybehla, keď Andrew ako zvyčajne hodil na kuchynský stôl kľúče, drobné a peňaženku a vyšiel na poschodie.

Claire pozbierala mince a pridala ich do svojej nádoby na drobné, Andrewovu peňaženku a kľúče položila na stôl v predsieni, kde ich ráno nájde, namiesto toho, aby boli v kuchyni schované medzi riadom s raňajkami alebo pokryté mliekom, cereáliami či iným jedlom, a naliala si ďalší pohár vína a druhý pre Andrewa.

Chudák Andrew, pomyslela si. Vyzeral naozaj hotový. A musela si uvedomiť, že akokoľvek pekne znie večera s klientom, nemohol sa len tak uvoľniť, opiť a zabaviť. Musel sa sústrediť a byť celý čas v pracovnom režime. Nečudo, že mu tieto stretnutia spôsobujú tráviace ťažkosti. A nepomáhalo ani to, že sa naňho hneď po príchode domov oborila. V poslednom čase na seba až priveľa frflali a uštipačne sa hádali. Kedysi, keď prišiel domov,

Claire ho súcitne pohladkala po pleciach, poľutovala ho, keď jej porozprával o svojom dni, a pred spaním sa spolu zasmiali nad rôznymi trápeniami. Claire sa rozhodla odniesť mu víno na poschodie, aby sa mohol napiť pri utieraní a obliekaní po sprche.

V spálni nechal Andrew na parapete svoj telefón a hromadu účteniek. Napriek dobrým úmyslom a predsavzatiam Claire potlačila chvíľkové podráždenie. Samozrejme, Andrew bol unavený, ale naozaj potreboval takto rozhadzovať svoje veci? Vždy bol neporiadny a naďalej ignoroval Clairinu snahu vysvetliť mu, že keby si veci poriadne odkladal namiesto toho, aby ich náhodne rozhadzoval po dome, nestrácal by ich s takou pravidelnosťou alebo by nezabúdal cestou z domu na všetko nevyhnutné, čo potrebuje. V takom prípade by sa ich dni mohli začať aspoň trochu pokojne namiesto toho, aby Andrew hulákal a reval po celom dome, lebo stratil peňaženku/kľúče/telefón/USB kľúč/ďalšie nevyhnutné veci, bez ktorých nemôže žiť, a obviňoval všetkých ostatných z toho, že tieto veci premiestnili/schovali/ukradli, kým ich Claire nenašla na náhodnom mieste, kde ich nechal večer predtým.

Claire presunula jeho telefón z miesta, kde bol napoly skrytý za závesom, vzala účtenky, ktoré nepochybne potrebuje, aby mohol dokladovať svoje výdavky, a položila ich na nočný stolík. Keď odkladala mobil, cinkla na ňom textová správa. Od poondiateho Farquhara Fergusona, Andrewovho príšerného, bohatého najlepšieho kamaráta zo školy.

Teším sa na nedeľu, starec! Prinesiem Bogg...

To bolo všetko, čo bolo na zamknutej obrazovke vidieť.

V Claire vzkypl hnev. Andrew si očividne urobil plány s poondiatym Farquharom bez toho, aby sa jej o nich zmienil, skontroloval, či jej vyhovujú, alebo sa pozrel do zložitého fa-

rebného kalendára v kuchyni, ktorý znázorňoval spoločenské záväzky každého člena rodiny. Koľkokrát mu už zopakovala, že ak niečo nie je v kalendári, tak sa to nepočíta? Víkendy boli zložitým kolobehom grilovačiek, nedelňých obedov a večerí s milými pármami, ktoré boli rovnaké ako oni a mali milé deti v približne rovnakom veku (hoci Claire musela potláčať nutkanie striasť sa, keď niektorí z ich priateľov nazvali tieto večere „večierky“), a jediný spôsob, ako to mohlo fungovať a ako si dokázala udržať prehľad o ich spoločenskom živote, všetkých narodeninových oslavách a stretnutiach ich detí s rovesníkmi, bolo, že sa každý plán svedomito zapísal do kalendára. A teraz ich čakal vzácny voľný víkend a Andrew si niečo naplánoval bez toho, aby jej o tom povedal! Čo keby mali niečo na programe? Zdá sa, že sem pozval poondiateho Farquhara Fergusona aj so ženou, lebo Claire predpokladala, že zvyšok vety sa vzťahuje na *Boggle*, Farquharovu obľúbenú spoločenskú hru, takže ju čaká popoludnie otročenia nad horúcim sporákom, kým si Farquhar nezmyslí, že nie je nič zábavnejšie, ako hrať *Boggle* s neslušnými slovami, pričom „neslušnými slovami“ myslí takmer hocičo rasistické, homofóbne a sexistické, ako aj štandardné neslušné slová, napríklad „pipík“.

Keď Andrew vyšiel zo sprchy, Claire sa spýtala: „Pozval si Fergusonovcov v nedeľu k nám?“

„Čo? Áno, vravel som ti to.“

„Nevravel. Keby si mi to spomenul, bolo by to v kalendári, ale s najväčšou istotou to v kalendári nie je, však? ČI JE?“

„Ach, ten posratý kalendár. To nikdy nemôžeme robiť niečo spontánne bez toho, aby sme sa odvolávali na ten POONDIAKY KALENDÁR?“

„Nie! Lebo ZLYHÁ CELÝ SYSTÉM!“

„No, zdá sa, že ty si môžeš dohodnúť stretnutie, ktoré nie je v KALENDÁRI, napríklad dnes večer si pozvala na návštevu Emily. Tak prečo nemôžem pozvať Fergusonovcov?“

„Emily sa tu len nečakane zastavila. Vôbec som to neplánovala. A okrem toho, Fergusonovci sú...“ Claire si rýchlo zahryzla do jazyka, kým dopovedala: „... najodpornejší kreténi, akých som kedy mala tú smolu stretnúť, a za nič na svete si nedokážem predstaviť, čo vidíš na tej odpornej ropuche, ktorou je tvoj najlepší kamarát.“

„Fergusonovci sú čo?“ zháčil sa Andrew.

„Nič,“ zahovorila to Claire. „Nič. Len mi musíš o týchto veciach hovoriť, dobre?“

„Som si istý, že som ti to spomínal!“ trval Andrew na svojom. „Pozri, viem, že ich nemáš rada. Ale ja som sa zmieril s poondiatou Emily, takže ty sa na revanš určite dokážeš zmieriť s niektorými mojimi priateľmi, nie?“

Claire zrazu nemala energiu pokračovať v hádke.

„Áno,“ hlesla unavene. „Fajn, pozvi Fergusonovcov. Máš pravdu. Idem si ľahnúť.“

Andrew chytil Claire za ruku. „Nechod spať,“ namietol. „Ešte nie... Myslel som, že si spolu dáme pohár vína. Iba jeden. Nevidel som ťa celý deň a zatiaľ sme sa stihli pohádať o brokolici a poondiatych Fergusonovcoch. No tak.“

„Dobre,“ súhlasila Claire. „To by sa mi vlastne páčilo.“

Na prízemí sa Andrew usmial na Claire. „Mali by sme to robiť častejšie,“ poznamenal. „Len tak si spolu vypiť namiesto toho, aby bol jeden z nás stále zaneprázdnený pri notebooku alebo telefóne alebo sa akurát venoval deťom. Jednoducho si sadnúť, len ty a ja.“

„Tak ako budeme sedieť, keď budeme starí a šediví a kúpime si vinohrad v Toskánsku, kam sa odsťahujeme na dôchodok?“ Claire mu opätovala úsmev.

„Presne tak. Ty v klobúku, aby ti nesvietilo do očí, ja v ľanovej košeli. Budeme sedieť na terase a pozeráť na kopce smerom k Florencii.“

„Ak sa chystáš začať nosiť ľanové košeľe, budeš si ich žehliť sám! Je Florencia vôbec v Toskánsku?“

„Tuším áno.“

„Vinohrad s výhľadom na Florenciu bude určite drahý.“

„Môžeme si dovoliť snívať, nie?“ naliehal Andrew. „Ak spoločne plánujeme dokonalý dôchodok, môžeme ho mať presne taký, aký sa nám páči.“

„Mohli by sme mať malý prechodný byt v Ríme na víkendy. Ako Keatsov byt, ktorý som videla na Španielskych schodoch a chcela som sa tam ubytovať na víkend, ale ty si povedal, že tam bude príliš rušno.“

„Bolo by tam príliš rušno,“ namietol Andrew.

„Toto je však náš dokonalý svet,“ pripomenula mu Claire, „v ktorom obe deti odišli z domu a usadili sa, skôr ako je normálne, namiesto toho, aby s nami žili navždy alebo nám dali falošnú nádej tým, že sa nakrátko odsťahujú a potom sa vrátia s tromi deťmi a niekoľkými mačkami!“

„Na mačky som alergický.“

„Nemôžeš neposkytnúť domov milovaným domácim zvieratkám svojich vnúčat.“

„Dobre, myslím, že mám radšej vymyslenú verziu našej staroby. Namiesto vnúcat a mačiek žijúcich s nami môžeš mať svoj Keatsov byt na Španielskych schodoch!“

„Vďaka,“ uškrnula sa Claire.

„Mali by sme snívať, kým môžeme. V skutočnosti asi zisťujeme, že na dôchodku budeme mať šťastie, ak si budeme môcť dovoliť jednoizbový byt v prímorskom meste Walton-on-the-Naze,“ povzdychol si Andrew.

„No,“ utešovala ho Claire, „aj tak nevieme po taliansky a máš pravdu, originalita víkendového života na Španielskych schodoch by sa mi asi rýchlo zunovala. V jednoizbovom byte by aspoň nebolo miesto pre vnúčatá ani pre ich mačky, však?“

„To je pravda. Dáme si ešte jeden pohár vína alebo pôjdeme spať?“

„Asi by sme mali ísť spať. Je pondelok večer a zajtra obaja pracujeme.“

„Poondiata práca,“ zastonal Andrew. „Ach, no dobre. Už aby sme boli vo Walton-on-the-Naze a každý večer sa opíjali zo sherry na varenie.“

„Na Walton-on-the-Naze a sherry na varenie,“ zdvihla pohár Claire a s chichotom dopila posledné zvyšky vína.

Keď už konečne ležali v posteli, Andrew sa ku Claire láskyplne pritúlil a pobožkal ju na krk. „Miláčik,“ zašepkal nežne. Claire skamenela, rovnako ako jedna konkrétna časť Andrewovho tela. Jednou rukou jej teraz chytil ľavý prsník. Vzdychna. Dnes ráno jej na telefóne cinklo upozornenie, ktoré si nastavila na každé dva týždne, aby nezabudla, že nemá odmietať Andrewove návrhy príliš dlho (keďže na farebný kuchynský kalendár nemohla napísať „vytrkať manžela“). Nešlo o to, že by nechcela sex, len bola tak hrozne unavená (najmä po niekoľkých pohároch nerozumného vína počas pracovného týždňa). A Andrew bol tak hrozne predvídateľný. Nikdy sa k nej v posteli netúlil len tak, aby ju objal; posunul sa k nej, len keď mal chuť na sex. A aj vtedy postupoval zakaždým rovnako. Pritisol sa k nej. Pobožkal ju na krk. Nazval ju „miláčik“ a chytil ju za prsia. Potom nasledovalo nádejné štuchnutie jeho tvrdého penisu do chrbta. Prečo si muži myslia, že štuchanie erekciou do krížov je vzrušujúce? nechápala Claire.

Možno keby sa Andrew naozaj trochu snažil, vynaložil úsilie, aby sa cítila trochu viac sexi, chcelo by sa jej do toho väčšie. Ale na druhej strane, ona sama sa tiež veľmi neusilovala. Stále si sľubovala, že odhodí svoje pevné gaťky z Marks & Spencer a oblečie si sexi čierne čipkové tangá alebo niečo podobné, ale

predstava, že by v niečom takom sedela celý deň za stolom, bola vždy príliš nepríjemná na to, aby o tom reálne uvažovala. Namiesto toho jej napadlo, že by mohla nahradiť pyžamo značky Boden krátkou hodvábnou košielkou, ale opäť zvíťazilo pohodlie a teplo. Lenže potom si uvedomila, že Andrew vynaložil ako-také úsilie, keď ju požiadal, aby si s ním vypila, a porozprával sa s ňou o ich spoločných plánoch do budúcnosti, akokoľvek divokých. Manžel do nej znovu štuchol svojím údom a zabrnkal prstami po elastickom páse spomínanej pyžamy. Opäť vzdychla. Ak to urobia dnes večer, aspoň to môže na ďalšie dva týždne opäť vypustiť z hlavy. Potlačila povzdych a prevrátila sa k nemu.

„Bude to iba rýchlovka, však?“ šepla.

„Áno, áno,“ dychčal Andrew a stiahol jej spodnú časť pyžama.

Claire pasívne ležala, kým sa Andrew lopotil. Premýšľala, čo sa stalo s dvojicou, ktorá od seba nedokázala odtrhnúť ruky, ktorá sa milovala pri každej možnej príležitosti, na verejných záchodoch, na vianočných večierkoch, na pláži (len raz, lebo piesok sa dostal všade a obaja sa zhodli, že nech sú nadržaní akokoľvek neznesiteľne, v budúcnosti počkajú, aspoň kým sa vrátia do auta). Andrew dokonca raz bez varovania zišiel z diaľnice a narýchlo im zarezervoval izbu v moteli Travelodge, keď išli na svadbu do Škótska, pretože vyhlásil, že vedľa nej nedokáže sedieť v aute celých šesť hodín bez toho, aby sa pomilovali. Na svadbu prišli neskoro a jej sa celý deň nedarilo dať si vlasy do poriadku, ale zhodli sa, chichotajúc sa v zadnom rade na obraďe, že to stálo za to. A potom si to zopakovali na záchode počas ženíchovho (veľmi dlhého a rozvláčneho) prejavu.

No teraz bol sex len ďalšou povinnosťou, ďalšou vecou na zozname, ktorú treba odškrtnúť. Zásť do čistiarne, vyplniť formuláre na školské výlety, vyspať sa s manželom, obnoviť

poistenie auta, zavolať rodičom a svokre, objednať sa k zubárovi. Vlastne, pomyslela si Claire, to jej pripomenulo, že musí všetkých objednať k zubárovi. Ach, dobre. Už skončil. Konečne. Andrew jej ponúkol romantickú hrst' vreckoviek, potľapkal ju po pleci a zamrmal: „Dobrá noc, miláčik.“ Potom sa prevrátil a začal chrápať, zatiaľ čo ona ležala, teraz už úplne bdeľá, a všemožne sa skrúcala, aby na posteli nezanechala mokrú škvŕnu. Už aby sme boli vo Walton-on-the-Naze, pomyslela si.

Emily vrela, že Andrew aspoň stále túži po sexe s ňou a nie je na príšerných zoznamkách, kde predstiera, že je slobodný, a snaží sa spoznať cudzie ženy. Claire vedela, že by za to mala byť vďačná, a naozaj bola. Ale nech sa snažila akokoľvek, nedokázala Emily nikdy úplne opísať pocit otrávenosti, ktorý teraz pociťovala vo svojom manželstve. Claire Andrewa milovala, naozaj ho ľúbila. Nevedela si ani len predstaviť život bez neho. Minulý rok ho prinútila ísť k lekárovi kvôli podozrivému znameniu na chrbte a strašne sa bála, kým ich neubezpečili, že o nič nejde. A, samozrejme, Andrew ju ľúbil tiež. Ale nemohla si pomôcť a pýtala sa samej seba, či je toto všetko. Je toto všetko? Takto to bude, kým nezomrú? Možno sa veci zmenia, keď odídu do dôchodku. Možno keď budú dôchodcami vo Walton-on-the-Naze alebo vo veľmi idylickom, elegantnom, ale najmä polorozpadnutom vinohrade v obzvlášť lacnej časti Toskán-ska, budú mať opäť konečne čas na to, aby si poriadne užili sex, a zmenia sa na nenásytne nadržaných penzistov, o akých sa človek občas dočíta v časopise *Sun*.

Ale to bude najskôr o dvadsať rokov. Ak vôbec. A naozaj to ďalších dvadsať rokov nebude lepšie než teraz? Ako by to Claire mohla zmeniť? Kde by mala nájsť energiu na to, aby to zmenila a zlepšila, keď nedokázala nazbierať energiu ani na to, aby prejavila nadšenie z veľmi chvatnej rýchlovky? Andrew ďalej chrápal, bezstarostne si neuvedomujúc, ako veľmi sa jej práve teraz

chcelo kričať. Cíti sa tak aj on? Pozerá sa na ňu a myslí si: „Je toto ono? Kde je to dievča, ktoré som si vzal? Čo je to za ženu, ktorá stále tára o prehliadkach u zubára a kupovaní jogurtov? Takto zomriem? S príšerou, ktorá je posadnutá zubármi a kupovaním jogurtov? KDE JE MOJA MLADOSŤ?“

Claire udrela do vankúša a trpkó si pomyslela, že Andrew je v týchto dňoch taký zahľbený do vlastného sveta, že mu nič z toho pravdepodobne ani nenapadlo. Už aby sme boli vo Walton-on-the-Naze, zopakovala si v mysli pochmúrne.

2

V piatok ráno zišiel Andrew na prízemie s taškou s vecami na prenocovanie.

„Čo to robíš?“ nechápala Claire.

Andrew sa zatváril úskočne. „Máme ten teambuilding,“ zamrmľal. „Spomínal som ti to... nie? V severnom Walese.“

„NIE!“ zrevala Claire. „Už zase sa to deje. Nepovedal si mi to, lebo by to bolo V POSRATOM KALENDÁRI. A pozri!“ Claire mu celkom prudko zamávala kalendárom pred nosom. „NIE JE TO V POSRATOM KALENDÁRI!“

„Mami, povedala si ‚posratý‘,“ podotkla Tabitha sladko.

„Áno, Claire, prosím ťa, aspoň sa snaž nenadávať pred deťmi,“ zahriakol ju Andrew upäto a pokúsil sa získať späť morálnu prevahu, o ktorú práve prišiel svojím oznámením o neplánovanom výlete. Claire si bola istá, že sa jej o ňom nezmiel.

„V každom prípade,“ pokračoval Andrew, „vrátim sa už zajtra. Je to len jedna noc, zvládneš to. Pozri, už musím ísť. Idem vyzdvihnúť Johna a meškám – nemohol som nájsť peňaženku.“

„Počkaj!“ zvolala Claire a opäť sa chystala pustiť do svojho osvedčeného prejavu, pri ktorom pištala ako besná veverička, keď Andrewa upozorňovala na zložité rozvrhy, všemožné láskavosti, hodiny strávené plnením mrazničky a zabezpečením čistej bielizne pre všetkých, vecí, ktoré musela podstúpiť, aby mohla pred niekoľkými mesiacmi odísť na dvojdňovú služobnú cestu, a na to, aké je nespravodlivé, že Andrew si môže jed-

noducho hodiť spodky do tašky a odkračať. Ale skôr než stihla začať, Andrew sa otočil, pristúpil k nej a pobožkal ju.

„Prepáč, že som ti to zabudol povedať,“ hlesol. „Čo keby som ti to vynahradiť? Vezmem ťa na víkend preč. Na nejaké pekné miesto. Mohli by sme sa ubytovať aj v tom byte na Španielskych schodoch, kam si chcela ísť. Čo povieš?“

„Hm,“ zamrmlala Claire prekvapene. „Áno, to by bolo úžasné.“

„Dobre. Môžeme sa na to pozrieť, keď sa vrátim, dobre? V každom prípade, už musím naozaj ísť.“ Opäť ju pobožkal a vybehol z dverí.

Claire naháňala deti, aby si obuli topánky, obliekli kabáty a pýtala sa ich, či už majú pripravené úbory na telesnú, a prečo nie, veď koľkokrát ich už upozornila, aby sa uistili, že ich majú prichystané, keď na svoje podráždenie zbadala Andrewov telefón skrytý za miestnymi bezplatnými novinami na stole v predsieni.

„Doriti,“ pomyslela si. Nebolo to ani zďaleka prvý raz, čo si Andrew zabudol mobil, lebo nepočúval, keď mu Claire znovu a znovu hovorila, aby si všetky veci nechával na jednom mieste a potom ich bude mať pohromade a pripravené na odchod, hoci musela uznať, že v poslednom čase sa o dosť zlepšil a prestal veci toľko zabúdať a strácať. Pozrela na hodinky. Práve teraz pravdepodobne vyzdvihuje svojho kolegu Johna, takže mu môže napísať správu, že Andrew si musí prísť po telefón, skôr ako bude na polceste do severného Walesu a uvedomí si, že ho nemá. Môžu sa tak vyhnúť zopakovaniu situácie, keď došiel na dôležitú schôdzku do Bristolu, a až potom si všimol, že ho nemá. Claire, na ktorú sa Andrew sťažoval, že má so svojím mobilom až nezdravé puto, si nevedela predstaviť, že by vydržala tak dlho bez toho, aby skontrolovala obrazovku a uvedomila si, že ho nemá, ale Andrew sa riadil čudným

pravidlom, že si telefón kontroloval iba raz za hodinu a odmietal byť „jeho otrokom“.

Odomkla Andrewov telefón, aby našla Johnovo číslo a poslala mu správu. Práve písala Johnovi, keď na jej prekvapenie zablikalo na obrazovke upozornenie na správu od Emily. Prečo píše Andrewovi? Je v poriadku? Stalo sa jej niečo a snaží sa s ňou spojiť, no nemohla sa jej dovolať a dúfala, že Andrew jej odovzdá odkaz? Claire s obavami otvorila Emilinu správu, aby zistila, o čo ide. Emily mu z nejakého dôvodu poslala fotografiu, vlastne dve, ktoré sa sťahovali a zaplňali obrazovku veľmi pomaly. Pod nimi sa objavila ďalšia správa od Emily, zatiaľ čo sa fotografie ďalej sťahovali.

Som taká vzrušená. Už sa neviem dočkať, keď sa neskôr uvidíme. Chceš si pozrieť názornú ukážku toho, čo ťa čaká? Vlnem, už len keď myslím na to, že s tebou strávim celú noc a čo s tebou urobím...

Claire zostala na sekundu zmätená. Určite ide o omyl, nie? Emily chcela tie fotky a správu poslať niekomu inému, možno svojmu nápadníkovi z tintera, ktorý sa volá Andrew? Keď si však uvedomí, čoho sa omylom dopustila, určite sa bude chcieť prepadnúť od hanby, rovnako ako Andrew. Bolo však zvláštne, že jej nikoho nespomenula. Možno by mala tie správy jednoducho vymazať. Zrazu prišla ďalšia správa.

A som ešte vlhkejšia pri pomyslení na to, čo všetko dovolím tebe, aby si mi urobil...

Pošli mi fotku, ak ti z toho stojí xx

Sťahovala sa ďalšia fotka, veľmi pomaly. Bože, to je hrozné. Chúďa Emily, ako sa mohla takto pomýliť? Cez takú hanbu sa nikdy neprenesie. Claire musí všetko zmazať, kým to uvidí An-

drew. Ako by sa jeden z nich dokázal znovu pozrieť tomu druhému do očí? A ani Claire nechcela vidieť fotky, ktoré sa ešte vždy sťahovali. Aj bez nich bolo dosť zlé čítať Emiline oplzlé správy – pôsobili na ňu trochu... zúfalo.

Deti sa dožadovali peňazí na trh domácich koláčov, ktorý mal prebiehať v škole a ktorý jej zabudli spomenúť, a ona zamrmlala: „Moment, zlatička, musím niečo urobiť.“ Narýchlo sa posunula v čete vyššie, aby vybrala Emiline správy na vymazanie. Nikto sa to nemusí dozvedieť. Nuž, asi to Emily povie, keď si nabudúce dajú pár pohárikov. Pri pomyslení na Andrewovu tvár, keby šoféroval do severného Walesu, počúval nudného Johna, ako rozpráva o najlepšej možnej trase a prečo sa satelitná navigácia mylí, a vtom by sa tieto správy a fotky objavili na obrazovke v aute, sa určite schuti zasmejú! Chudák Andrew. Ešteže si zabudol telefón.

Lenže keď Claire vymazala správy, uvidela ďalšie od Emily, ktoré fotografie posunuli vyššie, a všimla si aj odpovede od Andrewa, a bože, bože – prišlo jej zle – čo v nich bolo napísané? Všetky boli v rovnakom duchu, okrem jednej, ktorá potvrdzovala hotel, v ktorom sa dnes večer stretnú. Bol to omyl, musel to byť strašný omyl, nič viac. No zrazu zaštrkotal v zámke Andrewov kľúč a on vošiel so slovami: „Ahoj, ešte ste všetci tu, neprídete neskoro? Zabudol som si telefón, čo robíš, miláčik?“

Claire zvierala telefón a z dôvodov, ktorými si nebola istá, ho uzamkla, skôr ako mu ho podala, a zamrmlala: „Práve som chcela napísať Johnovi, že si si ho zabudol.“

Andrew zareagoval iba chabým: „Vďaka, zlatko, musím sa ponáhľať,“ a zmizol, skôr ako stihla čokoľvek dodať.

Claire bezmyšlienkovito odviezla deti do školy, dostala sa do kancelárie a prihlásila sa do svojho počítača, hoci keby ste sa jej spýtali, ani za svet by vám nevedela povedať, aké má používateľské meno alebo heslo. Ani nič iné. V hlave jej bežalo

stále to isté, ako z pokazeného rádia: *Je to omyl, celé je to iba nedorozumenie, omyl.*

Niekoľkokrát zdvihla telefón, aby zavolala Emily alebo Andrewovi a dovolila im, nech ju upokoja. Nech jej povedia, že to všetko je omyl, lebo určite bol. Čo iné by to mohlo byť? Ale zakaždým, keď sa jej prst vznášal nad tlačidlom, sa zastavila, pretože druhý hlas v hlave sa dožadoval, aby ho vypočula aj cez skandovanie *omyl, nedorozumenie, omyl* toho prvého. *Čo ak to nie je omyl, čo ak to nie je omyl, čo ak to nie je omyl?* Ak Claire nič nepovie, ak im nedá najavo, že o tom vie, tak to zostane omylom, nebude to skutočné. Nebude to skutočné, kým Emily alebo Andrew nepriznajú, že je to skutočné. Nemusela by z toho robiť skutočnosť. Možno z toho ani nechcela robiť skutočnosť. Lebo, samozrejme, celé to bol iba omyl.

Claire nejako prežila deň, kým neprišiel čas vyzdvihnúť deti zo školy. V piatok končila skôr, takže ich vyzdvihla na ihrisku hneď po škole namiesto z družiny. Hoci sa zvyčajne tešila zo skoršieho konca pracovného dňa a z natešených detských tvári, keď sa rútili zo školy (Teda, Lucas sa tváril, že už je príliš starý na to, aby sa k nej rútil. Mal tendenciu pokojne sa prišuchtať, hodiť jej svoju tašku a žiadať, aby mu dovolila ísť si zahrať futbal s kamarátmi, kým sa neobjaví Tabitha.), nikdy si poriadne neosvojila zvyk „porozprávať sa s ostatnými mamami“. Keď Lucas začal chodiť do školy, občas zašla s ostatnými mami na kávu a väčšina z nich sa jej zdala milá. Počas pekných dní niektoré z nich chodili po škole do parku a rozprávali sa, kým sa deti hrali na hojdačkách a váľali sa v blate. Bolo zábavné znovu spoznávať nových ľudí po dlhom hluchom období s batolátami, keď pokusy o nadviazanie priateľstva pozostávali najmä z polozabudnutých rozhovorov pri studených šáľkach čaju a rozmočených, napoly zjedených sušienkach, odmietnutých vašimi ratolesťami, ktoré sa niesli v duchu: „Takže potom

som šla do – LUCAS! LUCAS! NEBI SA! Prepáč, čo som to hovorila? Ach, áno, šla som do – TABITHA, NIE, TABITHA! TABITHA, NA NOČNÍK, NIE DO KÚTA! Kriste, tak ma to mrzí – LUCAS, ach nie! Prepáč, prepáč, samozrejme, zaplatím ti to, doriti, to patrilo tvojej starej mame, ach nie, tak ma to mrzí, áno, samozrejme, malo to sentimentálnu hodnotu, chápem, naozaj sa ti neviem dostatočne ospravedlniť, bože, pozri sa na čas, musíme ísť – TABITHA, OBLEČ SI NOHAVICE. LUCAS, IHNEĎ TO VRÁŤ! NIE, NEOLIZUJ TO! Ešte raz prepáč, maj sa!“

Claire mala niekedy pocit, že roky, keď boli jej deti batolátá, sa krútili najmä okolo toho, že ľuďom, ktorých v skutočnosti nepoznala, opakovala: „tak veľmi ma to mrzí, je mi to ľúto“, keď sa snažila porátať s masakrom, ktorý, ako sa zdalo, boli jej ratolesti odhodlané zanechať za sebou všade, kam prišli, a veľmi dúfala, že keď budú (aspoň nepatrne) civilizovanejšie, bude si môcť skutočne nájsť nových priateľov namiesto toho, aby sa im len ospravedlňovala.

Ale potom, keď Lucas už pár rokov chodil do školy a Tabitha začala tiež, sa Claire mohla vrátiť do práce. Bola vedúcou analytičkou rizík vo veľkej banke, spoločnosti, ktorá sa navonok síce pýšila podporou rodičov a flexibilným pracovným časom, ale v skutočnosti bola dosť neflexibilná. Jeden skorší odchod z kancelárie týždenne, aby mohla pracovať z domu, bolo to najlepšie, čo sa Claire podarilo vyjednať, takže jej nezostalo veľa príležitostí stretávať sa s ľuďmi na ihrisku. A hoci v piatok dokázala skončiť včas, aby deti vyzdvihla, nebol čas na výlety do parku, pretože sa s nimi hnala na jeden alebo druhý krúžok, na ktorých sa s Andrewom dohodli, že im pomôžu stať sa riadnymi, plnohodnotnými občanmi, kurzy, na ktoré ich, bohužiaľ, nikdy nemohol vziať on (hoci Claire sa začala, keď Andrew navrhol pridať do rozvrhu hodiny golfu, a odvrkla, že